

ἀκαμάτευτος ἐπίθ. (I) Ἄνδρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανάδ.) Πελοπν. (Ἡλ. Λακων. Μεσσ.) Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καματευτός <καματεύω.

1) Ἐπὶ ἀγροῦ, ἀνόργωτος, ἀνήροτος τὴν πρώτην ἄρσιν Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανάδ.) Πελοπν. (Ἡλ. Λακων.): Ἀκαμάτευτο χωράφι Λακων. Ἀκαμάτευτο ὑροβόλι (περιβόλι) Ἀπύρανθ. 2) Ἐπὶ ἐρίου ἢ καννάβεως, ἀκατέργαστος, ἄκλωστος Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἀκαμάτευτο καννάβ' Ὁφ. Συνών. ἄγνεστος, ἀκάματος. 3) Ἐπὶ δοθιῆνος, τραύματος κττ., ὃ μὴ πυορροῶν Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) 4) Ἐπὶ ὑποζυγίου, ἀτιθάσευτος, ἀγύμναστος εἰς ἐργασίαν Ἄνδρ. Πελοπν. (Μεσσ.) Πόντ. (Χαλδ.): Τό 'χω ἀκαμάτευτο τὸ δαμάλι μου Μεσσ.

ἀκαμάτευτος ἐπίθ. (II) Πελοπν. (Ἡλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀκαμάτης κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -εύω ρημάτων παράγωγα.

Ἐπὶ ἀμπέλου, ἢ μὴ ἔχουσα ἀκαμάτες, ἥτοι βλαστοὺς ἄνευ σταφυλῶν: Ἀμπέλι ἀκαμάτευτο (τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ βλαστοὶ εἶναι σταφυλοφόροι).

ἀκαματεύω Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Πελοπν. (Λακων.) Χίος ἀκαματεύω Κύνθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀκαμάτης.

1) Εἶμαι ἢ γίνομαι ἀκαμάτης, νοθρός, ραθυμῶ, ὀκνηρεύομαι ἐνθ' ἄν.: Ἐκαμάτεψες, καημένε, καὶ δὲν κάμνεις κάμματα δουλειὰ Χίος || Ἄσμ.

*Ἄλλος ἐμάζεψε ἐλαιὸς καὶ ἄλλος ἀκαμάτευε Λακων. 2) Ἡσυχάζω τὴν μεσημβρίαν, κάμνω ἀκαμάτεμα (δὲ ἰδ.) Χίος. Συνών. μεσημεριάζω.

ἀκαμάτης ὁ, κοιν. καὶ Καππ.(Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ.) ἀκαμάτες Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀκαμάτης βόρ. ἰδιώμ. ἐκαμάτης Μακεδ. (Γκιουβ.) ἀκαμάτης Κύνθηρ. ἀκαμάτος Πόντ. (Ἰνέπ.) νακαμάτης Σύμ. ἀκαμάκη Τσακων. Θηλ. ἀκαμάτρα κοιν. καὶ Τσακων. ἀκαμάτρα Σκῦρ. Χίος ἀκαμάτρα Πόντ. (Κερασ.) ἀκαμάτα Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σκίαθ. ἀκαμάτισσα Σκῦρ. κ. ἄ. ἀκαμάκισσα Τσακων. ἀκαμάτσα Πόντ. (Χαλδ.) ἀκαμάταινα Πόντ. (Κερασ.) 'καμάτα Ἄνδρ. Οὐδ. ἀκαμάτικο κοιν. ἀκαμάκικο Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. κάματος. Τὸ ἀκαμάτης καὶ ἀκαμάτρος ἐκ τοῦ θηλ. ἀκαμάτρα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μεουρσ.

1) Ὁ φεύγων τὸν κάματον, τοὺς κόπους, τὴν ἐργασίαν, φυγόπονος, ὀκνηρός, νοθρός ἐνθ' ἄν.: Ἀκαμάτικο βόδι - γαιδούρι Ἀθ. Πελοπν. Ἀκαμάτικο ζῷ Χίος Τοῦ ἐνοῦ ἢ γυναιῖκα ἦτανε δουλεύτρα, ἢ ἄλλουνοῦ ἀκαμάτρα Πελοπν. || Γνωμ. Με τὸ νοῦ πλουτένει ἢ κόρη, με τὸν ὕπνο ἢ ἀκαμάτρα (ὅτι ἡ ἄγαμος γυνὴ εὐφραίνεται φαντασιοκοποῦσα, ἢ δὲ φυγόπονος κοιμωμένη) πολλαχ. Ἀκαμάτην ἔχεις καὶ προφήτη ἔγχευεις; (ὅτι τῶν ἀργῶν ἀνθρώπων εἶναι ἴδιον τὸ προφητεύειν) Νάξ. Ὁ καμάτρος γὰρ τὸν ἀκαμάτρο (ὁ φιλόπονος δημιουργεῖ περιουσίαν, τὴν ὁποίαν σπαταλᾷ ὀκνηρὸς κληρονόμος) Ἰνέπ. Τὸ Μάρτι πάρε' ἀργάτες καὶ ἄς εἶναι καὶ ἀκαμάτες (δηλον ὅτι ἐνεκα τῆς μακρᾶς ἡμέρας) Παξ. Ἐκαμαν οἱ καματηρὲ νὰ βροῦν οἱ ἀκαμάτις (ἐπὶ ὀκνηρῶν

ἀπολαυνόντων τοὺς κόπους τῶν ἄλλων) Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἀκαμάτρᾶν νύφην ἔχω καὶ ἀκαμάτρᾶς θεγατέραν (ὀκνηρὰν νύμφην ἔχω ὀκνηρᾶς μητρὸς θυγατέρα) Κερασ.

Ἀκαμάτες γειτονᾶς | δεξὸν δέρε' τῇ μαχαλᾶς

(ὅτι ὁ ἀργῶν χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τοῦ τυχόντος διὰ προχείρους τινὰς ἐργασίας) Κερασ.

Ἡ ἀκαμάτρα κ' ἢ λωλὴ | ἔχουν τὴ μοῖρα τὴν καλὴν

(ὅτι πολλάκις εὐκολώτερον ἀποκαθίστανται αἱ ἐπίπογοι κόραι ἀντὶ τῶν ἀψόγων) Πάρ.

Ὅπου ποντᾶνα ριζικὸ καὶ ὅπ' ἀκαμάτρα μοῖρα καὶ ὅπου κορίτσι φρόνιμο καθάρεια κακομοῖρα

(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Λάστ.)

Ἡ ἀκαμάτρα τὴ γεροτὴ πολὺ τήνε γεροτάζει

(ὅτι προφασίζομένη τὴν ἐορτὴν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐργασίαν κάμνει) Βιθυν. Οἱ ἀκαμάκιδε ὄλιον γεροτὰ εἶν' ἔχουντε Τσακων. (πρ. ἀρχ. Θεοκρ. Εἰδύλλ. 15,26 «ἀεργοῖς αἰὲν ἐορτά»). Συνών. ἄβραστος Β 1, ἄψητος, ὠμός.

β) Ὁ μὴ καρποφορῶν Ἀθῆν. Νίσυρ. κ. ἄ.: Ἀκαμάτικο δέντρο Νίσυρ. Ἀκαμάτικο ἀμπέλι Ἀθῆν. 2) Ὁ κηφὴν τῶν μελισσῶν Στερελλ (Αἰτωλ.): Ἰ' Ἐχ' πολλοὺς ἀκαμάτις αὐτεῖνον τοῦ μιλισσονκρίθ'. β) Μέλισσα, ἡ ὁποία δὲν μεταβαίνει εἰς τὴν βοσκὴν (διάφορος τοῦ κηφήνος) Εὐβ. (Κάρυστ.) 3) Βλαστὸς τῆς ἀμπέλου ἀργὸς μὴ φέρων σταφυλὰς (κατ' ἀρσ. ἢ θηλ. γέν.) Ζάκ. Κεφαλλ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. (Τριφυλ. Γύθ.) κ. ἄ.: Τὰ κούρβουλα ἔχουν πολλοὺς ἀκαμάτες καὶ πρέπει νὰν τοὺς κόφουμε Κεφαλλ. Ἐχω πολλοὺς ἀκαμάτες 'ς τ' ἀμπέλια μου Ζάκ. β) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀκαμάτα, ἀμπελος ὕλομανοῦσα, ἀλλ' ἄφορος Ζάκ. ΠΓενναδ. Γεωργ. 98. γ) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀκαμάτικο, ἐλαιόδενδρον παράγον ὀλίγον καρπὸν Ἀθῆν. 4) Τὸ μὴ ρητινώδες ξύλον τῆς πεύκης, ὅταν ἐξ αὐτῆς ἐξάγουν δᾶδας Ἡπ. 5) Ὁ μεταξὺ τῶν πρασιῶν ἀφύτευτος τόπος Θεσσ.: Νὰ πατᾶς 'ς τοὺν ἀκαμάτ' γὰρ νὰ μὴν πατήης τὰ φασόλια. 6) Πνοὴ ἀνέμου ἀσθενὲς Κεφαλλ. κ. ἄ.: Δὲ φτάνουμ' ἀπόψε, γιατί εἶν' ἀκαμάτης Κεφαλλ. 7) Ἡ μετὰ τρικυμίαν γαλήνη, εὐδία Σύμ.: Ἐκαμέν μου 'ναν νακαμάτην κ' ἦρα. 8) Ἡ κατὰ πλάτος πλευρὰ τῆς οἰκίας ὡς μὴ φέρουσα πολὺ βάρος τῆς στέγης Κύπρ. 9) Σφήν ξύλινος παραλλήλως τῶν δύο καματερῶν τοῦ ἀνεμομύλου Κύνθν. Σέριφ.

ἀκαματῖα ἡ, Ἀθῆν. ἀκαματῖα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀκαμάτης.

Ὀκνηρία, ραθυμία, ἀποφυγὴ τῆς ἐργασίας ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Μισανὴς σιγμῆς δουλειᾶ, δέκα χρόνων ἀκαματῖα Ἀθῆν. Ὁ σπουργίτης ἀγαπᾷ τὸ κεχρί καὶ ἀπὸ τὴν ἀκαματῖα του λαχταρεῖ (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου δι' ὀκνηρίαν νὰ πορισθῇ τὰ εἰς αὐτὸν ἀναγκαῖα) Λακων. Συνών. ἀκαμασιὰ, ἀκαματσοῦλλῖα, ἀκαματωσιὰ, ἀκαματωσύνη, ἀκαμωσιὰ, τεμπελιὰ.

ἀκαμάτιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκάματος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 168.

Τὸ μὴ ὑποστὰν κατεργασίαν, ἀκατέργαστον, ἀπεφθον: Ἄσμ.

Θέλει ἀσήμεν ἄδολον, χρυσάφιν ἀκαμάτιν.

Πρ. ἄδουλος 2.

